

Det, man allerede har sagt ja til – det synes jeg skal frem i denne debat – i topmødekonklusionerne, er, at Europol skal styrkes og udrustes med det, man kalder en operativ kapacitet. Nu er det ikke helt klart – og vi kunne ikke finde ud af det i Europaudvalget gennem spørgsmål til regeringen, da vi diskuterede det i mandags – hvor langt regeringen egentlig er gået med hensyn til at give løfter om styrkelse af unionspolitiet.

Hvis man læser teksten, så må man sige, at man er gået meget langt. I teksten får Europol simpelt hen en selvstændig rolle som unionspoliti. Der er tilsyneladende ikke taget nogen forbehold fra dansk side, selv om vi her er inde på et af de områder, hvor Danmark har en undtagelse, og det har man heller ikke, når det gælder det, der i konklusionerne fra topmødet hedder en styrkelse af forbindelserne med Vestunionen. Det har statsministeren også godkendt i Dublin. Det strider også mod den danske undtagelse. Også her er man altså på vej ned ad unionsglidebanen.

På en række andre spørgsmål er teksten, som statsministeren har godkendt i Dublin, dybt problematisk. Meget tyder også på, at statsministeren direkte har overskredet det mandat, han havde med til topmødet. Nu søgte statsministeren jo ikke mandat i Europaudvalget; det er man holdt op med. Man søger ikke mandater, man rejser bare af sted, og så skriver man under, og så håber man på, at man kan få opbakning til det i Folketinget bagefter.

Men hvilket mandat havde statsministeren til at underskrive en erklæring om, at ingen borger i en EU-medlemsstat kan søge om asyl i en anden medlemsstat? Det har man godkendt på regeringskonferencen, så man kan ikke flygte fra et andet EU-land og så blive flygtning i Danmark. Det er jo helt fantastisk. Det kan man sidde og underskrive i forbindelse med topmødeerklæringen. Det har ingen her i Danmark besluttet, at sådan skal det være. Nu har man forpligtet sig til det politisk. Sådan er der en række punkter i konklusionerne, hvor det simpelt hen er skredet for statsministeren.

Jeg ved ikke, om man ikke har været tilstrækkelig opmærksom under disse forhandlinger på topmødet, eller om det er gået for hurtigt, eller hvordan det kan være sket. Men man må i hvert fald konstatere, at på en række punkter har statsministeren altså underskrevet ting, som statsministeren ikke havde mandat til, og som strider imod det grundlag for det danske

EU-medlemskab, som vælgerne godkendte ved folkeafstemningen den 18. maj 1993.

Det synes jeg er et stort demokratisk problem, og det demokratiske problem bliver ikke mindre, når man tager to andre ting i betragtning, nemlig at de afgørende spørgsmål vil blive drøftet i nattens mulm og mørke i en meget kort og hektisk fase lige før regeringskonferencens afslutning. De afgørende beslutninger om ændring af stemmevægtene til ugunst for de små lande, om flertalsafgørelser på en række nye områder, om Vestunionen, om det styrkede forbundspoliti, unionspolitiet – alle disse spørgsmål, som kaldes ømfindtlige eller følsomme – vil der blive truffet beslutning om i en hektisk kort forhandling, ligesom det også skete under Maastricht. Man vil rende rundt til hinanden nede i Bruxelles, Amsterdam, eller hvor det nu finder sted, og strikke det sammen på natlige møder, hvor Folketinget og befolkningen er aldeles uden chance for på nogen måde at kunne være med i det, der foregår. Det er det, jeg frygter der vil ske. Det var det ene demokratiske problem, vi står over for med en regering, som ikke har noget mandat, og et forhandlingsgrundlag, som flere ordførere har påpeget er forældet.

Det andet demokratiske og endnu mere fundamentale problem er, at man ikke vil give tilsagn om en folkeafstemning om resultatet.

Det er i øvrigt også, synes jeg, ret tåbeligt, at man ikke over for de andre regeringer vil fastslå, at selvfølgelig skal det til folkeafstemning i Danmark. Det ville jo styrke regeringens forhandlingsposition på regeringskonferencen enestående.

Hvis man gør det klart for de andre lande, at selvfølgelig skal den danske befolkning spørges, så ved de andre lande jo, at de ikke kommer igennem med mere union, fordi der jo ikke er vilje til det blandt flertallet i den danske befolkning, og så havde statsministeren noget at forhandle ud fra. Nu spiller statsministeren sig kortene af hænde. Han giver nærmest de andre regeringer indtryk af, at man skal nok på en eller anden måde få lusket det igennem til syvende og sidst.

Til slut en enkelt bemærkning om ØMU'en. Det har været nævnt fra andre ordførere. Nu vil flere ordførere eller i hvert fald nogle af de borgerlige ordførere og også økonomiministeren jo gerne have en folkeafstemning om ophævelsen af ØMU-forbeholdet. Jeg tror, vi står i den situation, at hvis man gennemfører den nye Maas-